INT- OCH REGISTRERINGSVERKET Patentavdelningen

REC'D 17 AUG 2000

WIPO

PCT

Intyg Certificate

Härmed intygas att bifogade kopior överensstämmer med de handlingar som ursprungligen ingivits till Patent- och registreringsverket i nedannämnda ansökan.

This is to certify that the annexed is a true copy of the documents as originally filed with the Patent- and Registration Office in connection with the following patent application.

- Jema-Jori AB, Kärna SE (71) Sökande Applicant (s)
- 9902639-5 (21) Patentansökningsnummer Patent application number
- (86) Ingivningsdatum Date of filing

1999-07-09

Stockholm, 2000-08-09

För Patent- och registreringsverket For the Patent- and Registration Office

Asa Dahlberg

Avgift Fee

BEST AVAILABLE COPY

PRIORITY DOCUMENT

SUBMITTED OR TRANSMITTED IN COMPLIANCE WITH RULE 17.1(a) OR (b)

15

20

25

30

Kontor/Handläggare Göteborg/Fabian Johnsson

JEMA-JORI AB

Referens SE-2996305

1

METOD FÖR HANTERING AV EN DATABAS

Tekniskt område

Föreliggande uppfinning avser en metod för hantering av en databas innehållande objekt, vilka har en utbredning i ett koordinatsystem som representerar en flerdimensionell verklighet, vilket koordinatsystem är indelningsbart i ett flertal definierade, flerdimensionella intervall.

Teknisk bakgrund

Olika former av databaser för att lagra information förekommer mycket ofta i vår alltmer datoriserade värld. I databasen struktureras vanligtvis information i form av objekt, vilka exempelvis kan representera ett fysiskt föremål, vars egenskaper finns lagrade i databasen.

När den fysiska verkligheten överförs till en databas används ofta mjukvara som innefattar ett grafiskt gränssnitt, varvid modeller ritas in i ett koordinatsystem, och av mjukvaran lagras i databasen. Man säger att modellen "skrivs in" i databasen. En eller flera modeller knyts till ett objekt, vilket dessutom kan vara kopplat till information om objektets egenskaper, materialval etc. De geometriska modellerna och övriga egenskaper lagras i s.k. dokument, vilka medelst referenser till ett objekt-ID knyts till ett objekt. Denna typ av system är väl kända, exempelvis inom CAD-konstruktion.

Informationen i databasen utnyttjas vid beräkningar som konstruktören genomför, exempelvis hållfasthetsberäkningar, optimeringsberäkningar, kollisionsanalyser etc. När den aktuella rymden är stor i förhållande till objekten kan antalet objekt bli mycket stort. Ett problem är då att systemet inför varje beräkning tar hänsyn till samtliga objekt i rymden. Detta är ofta en helt onödig

ansträngning, eftersom det vanligtvis endast är ett fåtal näraliggande objekt som påverkar en beräkning som utförs.

Vidare kan det finnas stora skillnader mellan detaljeringsgraden mellan olika objekt. En slåt vågg kanske modelleras tillräckligt bra av ett enda objekt, låt säga ett råtblock. En klocka som hänger på väggen kanske däremot år noggrant modellerad, och innehåller därmed ett stort antal mindre komponenter.

10

15

20

25

30

35

En traditionell lösning på detta problem innebär att systemet indelar objekten i hierarkiska nivåer eller skalor. Mindre delar grupperas i ett sammansatt objekt, som kan representeras på ett mer informationsfattigt sätt. Klockan kan exempelvis på en mindre skala innehålla en mängd objekt, vilka alla representerar en speciell komponent av klockan. På en större skala representeras hela klockan av ett enda objekt, vilket exempelvis endast motsvarar klockans yttre geometri. Den mindre skalan "döljs" för en konstruktör som arbetar på den större skalan, då han/hon endast behöver utnyttja samband mellan objekt på den större skalan. På motsvarande sätt deaktiveras relationer på den större skalan när arbete utförs på den mindre skalan.

Detta sätt att hantera problemet är otillfredsstållande av flera anledningar. För det första kan användaren
endast arbeta i en skala i taget, vilket innebär problem
när egenskaper hos ett objekt påverkar objekt på en mindre eller större skala. Ett exempel: Om klockan enligt
ovan på den mindre skalan har en upphängningskrok, kan
denna påverka kraften som på den större skalan håller
samman klockan med väggen. En förändring av kroken påverkar alltså en relation högre upp i hierarkin. Detta samband konstateras inte om arbetet begränsas till en skala
i taget.

För det andra är det en svår gränsdragning vilka objekt som kan tillåtas på en bestämd skala. Olika tillämpningar kan ha olika lämpliga indelningar, med bristfällig eller obefintlig kompabilitet som följd.

Enligt en kånd teknik delas rummet upp i ett stort antal delvolymer, som lagras i databasen. Varje objekt kan härvid sträcka sig in i flera delvolymer, och databasen lagrar för varje delvolym vilka objekt som åtminstone delvis befinner sig i denna delvolym. En beräkning som utförs för en punkt i rummet behöver i detta fall endast påverkas av information avseende objekt som befinner sig i den mindre delvolym som innefattar den aktuella punkten. Om beräkningen avser ett objekt som sträcker sig över flera delvolymer involveras naturligtvis information från objekten i samtliga dessa delvolymer. Däremot behöver inte information avseende objekt som ligger i delvolymer som är helt skilda från den aktuella delvolymen tas med i beräkningen, och systemet undviker därmed en mängd onödiga operationer.

Nackdelen med detta system är att det är helt statiskt. I en volym med ett fåtal stora objekt, såsom en vägg, innehåller ett stort antal delvolymer endast referens till ett enda objekt. Där istället ett föremål med många små delar, såsom en klocka, förekommer, kan en delvolym innehålla ett mycket stort antal referenser. Konsekvensen blir att en beräkning, exempelvis en kollisionsberäkning, som görs någonstans på väggen, blir avsevärt mycket mer beräkningstung om den utförs för någon av delvolymerna vid klockan, än om den utförs på en tom väggyta, trots att beräkningen inte nödvändigtvis påverkas av klockan.

Man skulle kunna uttrycka det så att systemet löser problemet med olika hierarkiska nivåer genom att låsa hela koordinatsystemet till en bestämd nivå som antas vara tillräckligt liten. Dessvärre uppstår istället problem med delvolymer med mycket olika informationsinnehåll, helt enkelt en obalans i den matematik som beskriver koordinatsystemet och de inplacerade objekten. Följden blir mycket krävande beräkningar, exempelvis vid kollisions- eller optimeringsanalys.

Uppfinningens syften

5

10

15

20

25

30

35

Ett första syfte med föreliggande uppfinning är att åstadkomma en dynamisk och automatiskt optimerande indelning av en spacemap, dvs ett flerdimensionellt "rum" representerat av ett koordinatsystem.

Ett andra syfte med uppfinningen är att åstadkomma en dynamisk databas.

Ett tredje syfte med uppfinningen är att åstadkomma en databas, där varje man enkelt kan få information om vilka objekt som ligger i närheten av ett objekt.

Sammanfattning av uppfinningen

Föreliggande uppfinning avser en metod av inledningsvis angivet slag, vidare kännetecknad av att varje gång ett objekt skrivs in i databasen, bestämma vilka flerdimensionella intervall som objektet har en utbredning i, för vardera av dessa intervall bestämma antalet objekt som har en utbredning i respektive intervall, jämföra nämnda antal objekt med ett förutbestämt tröskelvärde, och, i det fall då tröskelvärdet överskrids, dela upp intervallet i åtminstone två mindre intervall, för att därigenom begränsa antalet objekt som är relaterade till en utbredning i ett godtyckligt, definierat intervall.

På detta sätt säkerställs att det i varje intervall endast förekommer så många objekt som anges av tröskelvärdet. I delar av intervallet där många små objekt är placerade delas intervallet i ett stort antal små delintervall. I delar av intervallet där endast ett fåtal objekt är placerade delas däremot intervallet in i större delintervall.

Enligt en föredragen utföringsform innefattar metoden vidare steget att associera varje intervall med en uppsättning objekt som är relaterade till en utbredning i intervallet.

Den uppfinningsenliga metoden för att dynamiskt dela in ett intervall i flera mindre intervall utnyttjas för att erhålla en dynamisk spacemap, där varje objekt är as-

socierat med åtminstone ett intervall, och där flera intervall är associerade med åtminstone ett objekt. Information om hur intervall och objekt är relaterade till varandra kan utnyttjas för att utvinna viktig information om objektens relation. Exempelvis indikerar storleken på ett intervall hur nära dess objekt ligger andra, intillliggande intervall.

En omedelbar fördel med denna typ av databas är att olika områden av den flerdimensionella spacemapen indelas i olika många intervall, beroende av hur många och hur små objekt som är relaterade till varje område.

Koordinatsystemet kan innefatta åtminstone en tidsdimension, och en eller flera, företrädesvis tre, rumsdimensioner. Detta år lämpligt för att på ett tillfredsställande sätt återge den verklighet som koordinatsystemet representerar.

Varje delning av ett intervall sker lämpligen i endast en dimension. Genom att endast dela i en dimension i taget, erhålls bättre kontroll över vilka nya intervall som skapas.

Då tröskelvärdet överskrids, delas intervallet företrädesvis i två mindre intervall, och lämpligen i två lika stora intervall. Detta sätt att upprepade gånger halvera intervall lämpar sig utmärkt för implementering i en dator, under tillämpning av binär aritmetik.

Kort beskrivning av ritningarna

10

15

20

25

30

Föreliggande uppfinning kommer i det följande att beskrivas närmare under hänvisning till bifogade ritningar, vilka i exemplifierande syfte visar föredragna utföringsformer av uppfinningen.

Fig 1 illustrerar schematiskt en miljö där metoden enligt uppfinningen kan användas.

Fig 2 visar ett objekt som är inskrivet i ett 35 koordinatsystem som är indelat i fyra intervall.

ĸ

Fig 3 visar schematiskt hur ett objekt är knutet till flera intervall-objekt, och hur varje intervall-ID är knutet till ett objekt-ID.

Fig 4 visar ett flödesschema som illustrerar en ut-5 föringsform av uppfinningen.

Fig 5 visar ett flödesschema över steget att dela upp ett intervall i fig 4.

Fig 6 visar en uppdelning enligt uppfinningen av ett intervall i ett tvådimensionellt koordinatsystem.

Fig 7a-7b visar en binär notation av en dimension av ett intervall, enligt en utföringsform av uppfinningen.

Beskrivning av en föredragen utföringsform

Metoden enligt uppfinningen appliceras i en dator
miljö som innefattar en databas 1 med ett flertal objekt

2. Varje objekt är knutet (exempelvis medelst pekare)

till ett eller flera dokument 3, vilka beskriver objek
tet. Vidare förekommer en första mjukvara 4 som hanterar

objekten i databasen och en andra mjukvara 5 som innefat
tar ett användargränssnitt. Naturligtvis kan nämnda för
sta och andra mjukvaror vara integrerade i en mjukvara 6,

och kommer i det följande helt generellt att benämnas

"mjukvaran" 6.

Mjukvaran 6 tillåter en användare att skapa, redige25 ra och avlägsna objekt 2, och hanterar kontinuerligt databasen i enlighet med dessa förändringar och enligt en
bestämd struktur. Vidare är mjukvaran 6 anordnad att exempelvis kunna utföra sökningar i databasen och hantera
samband mellan objekt. En miljö av detta slag förekommer
i en mängd tillämpningar, exempelvis CAD-konstruktion eller den globala databas som kallas WWW.

Metoden enligt uppfinningen är avsedd att implementeras i mjukvaran 6, eller i en separat mjukvara, som samverkar med en eller flera databaser.

När ett objekt skrivs in i databasen knyts det till en tidigare skapad modell, eventuellt via en transformationsmatris som definierar hur objektet är orienterat i

35

förhållande till modellen. Objektet innefattar då en förekomst av en modell i ett koordinatsystem, och man kan säga att objektet har en utbredning i koordinatsystemet.

Koordinatsystemet, som representerar en flerdimensionell verklighet, innefattar i ett enkelt fall de tre rumsliga dimensionerna, men enligt en föredragen utföringsform även tid och en eller flera abstrakta dimensioner, vilka exempelvis kan representera alternativa utförande av en komponent eller en process.

Enligt en utföringsform av uppfinningen knyts varje objekt till ett eller flera intervall av koordinatsystemet, med samma antal dimensioner som koordinatsystemet. Samtidigt finns i databasen ett flertal intervall-objekt, vilka vardera är knutna till ett eller flera objekt.

10

15

20

25

30

35

I fig 2 visas hur en modell 10 är inskriven i ett koordinatsystem som är indelat i fyra lika stora intervall 11-14, och i fig 3 illustreras hur modellen och intervallen representeras i databasen 1. Modellen 10 representeras i databasen 1 av ett objekt 20, med ett objekt ID 21. Varje intervall 11-14 representeras i databasen av ett intervall-objekt 22-25, som är tilldelat ett intervall-ID 26-29. Objektet 20 är knutet till de fyra intervall-objekten 22-25, företrädesvis medelst pekare 30 till intervall-objektens ID 26-29. På motsvarande sätt är varje intervall-objekt 22-25 knutet till objektet 20, företrädesvis medelst pekare 31 till objektets ID 21.

Varje gång ett objekt skrivs in i databasen, tilldelas objektet alltså en referens (pekare) till ett eller flera intervall-objekt. Vart och ett av dessa intervallobjekt tilldelas vidare en referens till det aktuella objektet. Intervallen bestäms så att de helt innesluter den utbredning i koordinatsystemet som objektet är relaterat till, och samtidigt begränsas antalet objekt som varje intervall är associerat med till ett bestämt tröskelvärde.

Metoden att dela upp intervallen beskrivs i det följande med hänvisning till fig 4-5.

I steg 41 skrivs ett objekt 20 in i databasen. Genom att jämföra objektets 20 utbredning med databasens intervall-objekt 22-25 bestäms vilka intervall objektet 20 har en utbredning inom (steg 42), och stegen 43-44 utföres för samtliga dessa intervall.

I steg 43 bestäms hur många objekt som förekommer i det aktuella intervallet. I den häri beskrivna föredragna utföringsformen av uppfinningen kan detta utläsas ur databasen, eftersom varje intervall-objekt är knutet till en uppsättning objekt. Om databasen saknar denna strukturella uppbyggnad, kan mjukvaran 6 för samtliga objekt i databasen kontrollera om de har en utbredning i det aktuella intervallet.

10

15

20

25

30

35

I steg 44 jämförs detta antal med tröskelvärdet. Om tröskelvärdet inte överskrids fortsätter programkontrollen till steg 45, som ser till att steg 43-44 upprepas för samtliga i steg 42 identifierade intervall. Om tröskelvärdet däremot överskrids flyttas programkontrollen till steg 46, som delar upp intervallet i två intervall. Programkontrollen återvänder därefter på nytt till steg 42, för att avgöra om objektet har en utbredning i båda dessa interval, eller endast ett av dem, och sedan upprepas steg 43 och 44 det ena eller båda intervallen.

Når programkontrollen når slutet 47 har varje intervall endast så många objektreferenser (alltså förekomster av objekt) som anges av tröskelvårdet. I en föredragen utföringsform definieras en minsta intervallstorlek, så att indelningsrutinen begränsas. Visserligen kan då fler objekt förekomma i ett intervall än vad som anges av tröskelvärdet, men denna begränsning underlättar databasens hantering avsevärt, eftersom en minsta beståndsdel år väl definierad.

Flödesschemat i fig 5 består av två slingor (steg 43-45 och steg 42-44), vilka kan vävas in i varandra på ett komplicerat sätt, beroende på hur intervallen delas. Detta kan dock lösas med enkel programmering, och beskrivs inte närmare här.

Indelningen av intervallet 31 i steg 46 sker exempelvis enligt flödesschemat i fig 5.

Det aktuella intervallet delas först av mjukvaran i en dimension (steg 51) varvid två nya delintervall bildas. För varje intervall bestäms därefter antalet objekt som förekommer i respektive intervall (steg 52), samt antalet objektreferenser som uppstår (steg 53), dvs antalet pekare från något av intervallen till något objekt. Detta upprepas för varje dimension som finns i koordinatsystemet (steg 54).

10

15

20

25

30

35

I steg 55 avgörs sedan vilken delning som ger den bästa delningen, alltså vilken dimension som delningen ska utföras i. Definitionen på "bästa" delning kan exempelvis formuleras som att antalet nya objektreferenser minimeras och samtidigt en så jämn fördelning som möjligt sker av objekten mellan delintervallen. Andra formuleringar är möjliga, i beroende av vilken struktur man eftersträvar i databasen.

När mjukvaran avgjort vilken delning som är bäst, skrivs dessa två delintervall in i databasen i form av intervall-objekt (steg 56), varpå programkontrollen återvänder till steg 42 (fig 4).

Nedan redovisas med hänvisning till fig 6 ett exempel på indelning av ett tvådimensionellt koordinatsystem och med ett tröskelvärde lika med ett. Proceduren blir helt analog vid fler dimensioner, eller vid ett högre tröskelvärde.

I databasen skapas ett objekt A som tilldelas ett objekt-ID, och eftersom objektet är ensamt i intervallet 61 knyts objektet till detta intervall 61 med en pekare. På motsvarande sätt knyts intervallet 61 till objektets A ID.

Dårefter skrivs ett andra objekt in i koordinatsystemet, varvid ännu ett objekt B skapas och tilldelas ett objekt-ID (steg 41). Genom att jämföra objektets B utbredning med databasens intervall-objekt bestäms vilka

intervall objektet B har en utbredning inom (steg 42), och i exemplet påträffas endast intervallet 61.

Eftersom i exemplet objektet B också förekommer i intervall 61 konstateras i steg 44 att tröskelvårdet, som är satt till ett, överskrids. Därmed delas intervallet 61 (steg 46) i sin ena dimension i två delintervall 62, 63 (två rektanglar), vilka skrivs in i databasen som två nya intervall-objekt. Genom en ny analys av objektets B utbredning i respektive intervall (steg 42) konstateras att objektet endast förekommer i det vänstra intervallet 62, men där förekommer också objekt A, varför en ny indelning (steg 46) påbörjas. Därför skrivs ytterligare två intervall-objekt i databasen, vilka intervall bildas genom att dela det vänstra intervallet i y-led i två delintervall 64, 65, vilket ger snarlikt resultat. Nästa delning sker åter i x-led så att intervall 66 och 67 bildas, varvid objektet A innefattar koordinatpunkter i båda intervallen 66 och 67. Analysen avslöjar nu objektet B endast förekommer i intervall 67 och att detta intervall dessutom innehåller en utbredning av objekt A och därför måste delas ytterligare. Intervallet 7 delas i y-led i delintervallen 68 och 69, varvid endast ett objekt förekommer i respektive delintervall.

10

15

20

25

30

I exemplet ovan gjordes flera gånger ett val betråffande i vilken dimension (x eller y) som ett intervall skulle delas. Detta val görs enligt metoden som beskrevs ovan med hånvisning till fig 4. I exemplet innebår ovanstående definition av "båst" att om möjligt ett objekt hamnar i vardera intervall, och att annars så få nya objektreferenser som möjligt skapas. (Eftersom nya objektreferenser enligt ovan skapas varje gång ett nytt delintervall bildas där ett objekt förekommer, skapas det fler nya objektreferenser när en delning sker genom ett objekt.)

Det ursprungliga koordinatsystemet har hårmed delats in i ett flertal intervall 61-69, vilka samtliga i databasen representeras av intervall-objekt. Varje objekt A, B är vidare knutet till en uppsättning intervall. Objektets A uppsättning innefattar intervall 61, 65, vilket utgör de kvadratiska intervall som omsluter hela objektet, och vidare intervall 66 och 69, eftersom detta år de två slutliga delintervall som objektet förekommer i. Objektets B uppsättning innefattar i sin tur också intervall 61 och 65, av samma skål som ovan, och vidare intervall 8, som omsluter hela objektet och samtidigt inte är ytterligare uppdelat. På motsvarande sätt är flera intervall 65-69, som innefattar en del av ett av objekten A, B, knutna till respektive objekt med en pekare. Intervall 61 och 65 är knutna till båda objekten A, B, intervall 66 och 69 till objekt A, och slutligen intervall 68 till objekt B.

10

15

20

25

30

35

Varje intervall-objekt har lämpligen ett ID som innehåller information om var intervallet är beläget i ko-ordinatsystemet, samt om dess utbredning i varje dimension. Exempelvis kan intervall-objektet ha ett ID på formen $k_1, k_2, \ldots, k_N, \Delta_1, \Delta_2, \ldots, \Delta_N$, där ki betecknar ett koordinatvärde i dimension i, och Δ i betecknar storleken på intervallet i dimension i.

I det binära talsystemet kan ett par bestående av koordinatvärde och utbredning i en dimension tecknas genom att utnyttja ett tal för koordinatvärdet och ett för utbredningen. Detta illustreras i fig 7a och 7b.

Intervallet 71 är indelat i ett flertal delintervall 72-7 av olika storlek. Det minsta intervallet har längden ett, och motsvaras av den ovan nåmnda minsta definierade intervallstorleken. Eftersom den minsta intervallstorleken är känd, kan varje möjlig intervallstartpunkt ges en koordinat, i exemplet mellan 0 och 1111 (=15 i decimala talsystemet). Observera att intervallets 71 bortersta punkt (10000 binärt, 16 decimalt) inte kan utgöra startpunkt för ett delintervall av intervallet 71. Varje delintervalls längd tecknas som en multipel av den minsta intervallängden.

I fig 7a är tre interval 72-74 markerade:

- Intervall 72 startar i punkten 10 (2 decimalt), och år 1 långt.
- Intervall 73 startar i punkten 100 (4), och år 100 (4) långt.
- Intervall 74 startar i punkten 1110 (14), och är 10 (2) långt.

10

15

20

25

30

35

I fig 7b har intervallet 73 delats i två intervall 75, 76. Deras respektive beteckningar erhålls ur intervalets 73 beteckning genom att längden halveras (en nolla stryks i det binära notationen, $100 \rightarrow 10$), och att två startpunkter bildas, varav den ena är identisk med intervallets 73 startpunkt (100), och den andra är lika med intervalets 73 startpunkt adderad med den nya intervallängden (100 + 10 = 110).

Strukturen av intervall-objekt i databasen kan utnyttjas till att erhålla information om exempelvis hur nåra grannar ett objekt har, eller var den nårmaste grannen troligen finns. Eftersom objektet år knutet till intervall-ID för de intervall-objekt det utbreder sig inom, räcker det att betrakta dessa intervall-ID, för att få information om hur stor utbredning de har. En del av objektet som ligger i ett intervall med liten utbredning måste vara relativt nära beläget ett annat objekt, vilket har orsakat denna intervalluppdelning.

Genom att låta en av dimensionerna representera tid, och låta varje objekt vara knutet till en tidsutbredning, dvs ett tidsintervall då de existerar på en bestämd plats, kan databasen enligt uppfinningen utnyttjas till att dela in en dynamisk process i tiden. En förflyttning av ett objekt tar upp en korridor i tid-rummet, en s.k. envelop. När två enveloper kolliderar kan dessa enligt uppfinningen delas med avseende på tiden, för att avgöra om det verkligen sker en kollision mellan de två objekten. En förutsättning är att objektet knyts till ett flertal ID vilka vardera är kopplade till ett tidsintervall och ett läge.

En an koordinatsystemets dimensioner kan vara en abstrakt dimension, som representerar alternativa utföranden av ett föremål eller process. Två objekt kan då befinna sig på samma plats vid samma tid, men som olika, ömsesidigt uteslutande alternativ.

5

10

15

20

25

30

35

Strukturen kan också utnyttjas för att fördela innehållet i en databas på flera enheter, exempelvis filer eller lagringsenheter. Denna uppdelning kan då baseras på områden av koordinatsystemet, så att en enhet innehåller alla de intervall-objekt som avser intervall som ingår i detta område, varav det största intervall-objektet avser hela området.

Det är vidare föredraget att alla objekt i databasen har ett objekt-ID som innefattar koordinaterna för en av objektets koordinatpunkter. Alla objekt lagras då lämpligen på den enhet där det intervall-objekt är lagrat som innehåller objektets ID-koordinat.

När spacemapen delas upp enligt föreliggande uppfinning, kan databasenheterna också förändras i enlighet därmed. Exempelvis kan ett andra tröskelvärde definiera hur många objekt som får lagras samtidigt på en enhet, vilket tröskelvärde bestäms av varje databas egenskaper. När detta tröskelvärde överskrids, kan halva det område som är kopplat till denna enhet flyttas till en annan enhet, exempelvis en annan fil, en annan disk, eller enhelt annan fysisk enhet.

På detta sätt skapas en databas där varje enhet är logiskt kopplad till ett bestämt område av det koordinatsystem som representerar den verklighet som avbildas i databasen. Detta är fördelaktigt i en mängd tillämpningar, exempelvis konstruktionsarbete, gruvdrift, World Wide Web, lagerdatabaser, etc.

Databasstrukturens nära koppling till objektens tids-rumsliga utbredning gör den speciellt lämplig i tillämpningar där rummet och tiden spelar en avgörande roll. Exempelvis kan nämnas bokningssystem för resor. Genom att ange tid, start och mål kan ett gränssnitt enkelt

plocka fram lämpliga resor. Vid jordbruk med många små åkerarealer, kan dessa administreras med en databas enligt uppfinningen.

::::

PATENTKRAV

1. Metod för hantering av en databas innehållande objekt (2, 20, A, B), vilka har en utbredning i ett koordinatsystem som representerar en flerdimensionell verklighet, vilket koordinatsystem är indelningsbart i ett flertal definierade, flerdimensionella intervall (22-25; 61-69), kännetecknad av stegen att, varje gång ett objekt skrivs in i databasen,

bestämma vilka flerdimensionella intervall som objektet har en utbredning i,

10

35

för vardera av dessa intervall bestämma antalet objekt som har en utbredning i respektive intervall,

jämföra nämnda antal objekt med ett förutbestämt tröskelvårde, och,

- i det fall då tröskelvärdet överskrids, dela upp intervallet i åtminstone två mindre intervall, för att därigenom begränsa antalet objekt som är relaterade till en utbredning i ett godtyckligt, definierat intervall.
- 2. Metod enligt krav 1, vidare innefattande steget att knyta varje intervall (22-25; 61-69) till en uppsättning objekt (20; A, B) som har en utbredning i intervallet.
- 3. Metod enligt krav 1 eller 2, vidare innefattande steget att knyta varje objekt (20; A, B) till en uppsättning intervall (22-25; 61-69) som objektet har en utbredning inom.
- 4. Metod enligt krav 1 eller 2, varvid koordinatsystemet innefattar åtminstone en tidsdimension.
  - 5. Metod enligt något av föregående krav, varvid koordinatsystemet innefattar en eller flera, och företrädesvis tre, rumsdimensioner.

- 6. Metod enligt något av föregående krav, varvid varje delning av ett intervall sker i endast en dimension.
- 7. Metod enligt något av föregående krav, varvid, då tröskelvärdet överskrids, intervallet delas i två mindre intervall.
- 8. Metod enligt något av föregående krav, varvid, då 10 tröskelvärdet överskrids, intervallet delas i två lika stora intervall.
- Metod enligt något av föregående krav, vidare innefattande stegen att, då relationen mellan ett objekt
   och en utbredning i koordinatsystemet avlägsnas, anpassa indelningen av intervall.

SAMMANDRAG

Uppfinningen avser en metod för hantering av en databas innehållande objekt (A, B), vilka har en utbredning i ett koordinatsystem som representerar en flerdimensionell verklighet, vilket koordinatsystem är indelningsbart i ett flertal definierade, flerdimensionella intervall (61-69). Metoden kännetecknas av stegen att, varje gång ett objekt skrivs in i databasen, bestämma vilka flerdimensionella intervall som objektet har en utbredning i, för vardera av dessa intervall bestämma antalet objekt som har en utbredning i respektive intervall, jämföra nämnda antal objekt med ett förutbestämt tröskelvärde, och, i det fall då tröskelvärdet överskrids, dela upp intervallet i åtminstone två mindre intervall, för att därigenom begränsa antalet objekt som är relaterade till en utbredning i ett godtyckligt, definierat intervall.

Varje intervall (61-69) är knutet till en uppsättning objekt (A, B) som har en utbredning i intervallet, och varje objekt (A, B) är knutet till en uppsättning intervall (61-69) som objektet har en utbredning inom.

Enligt uppfinningen åstadkommes en dynamisk space-map.

25

5

10

15

20

Publ. bild = fig 6

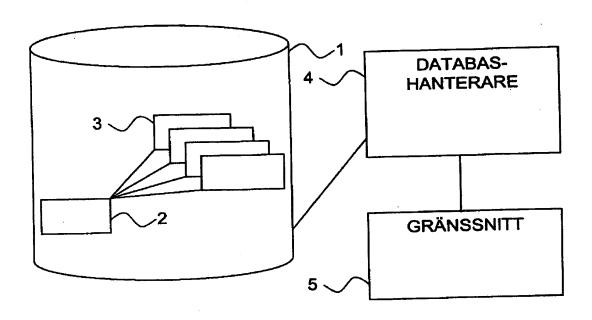

FIG. 1

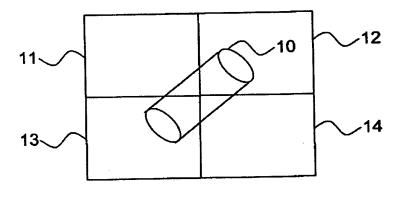

FIG. 2

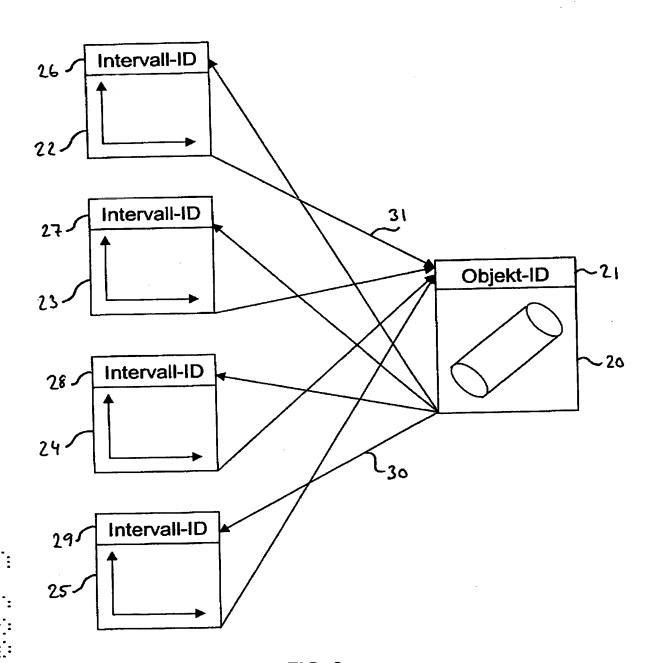
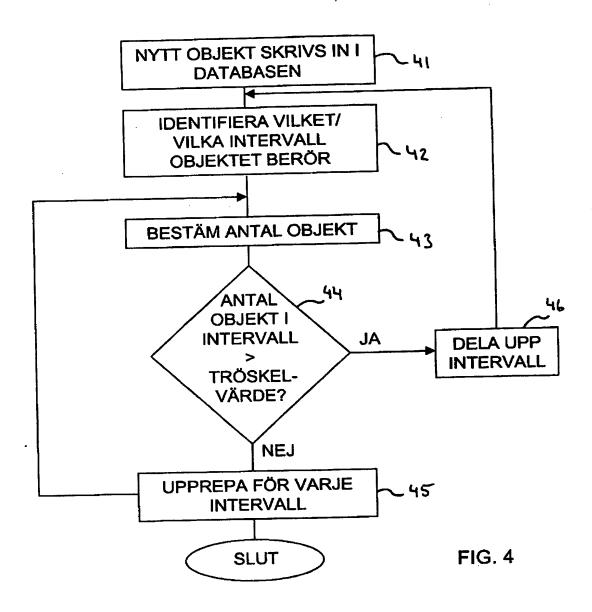
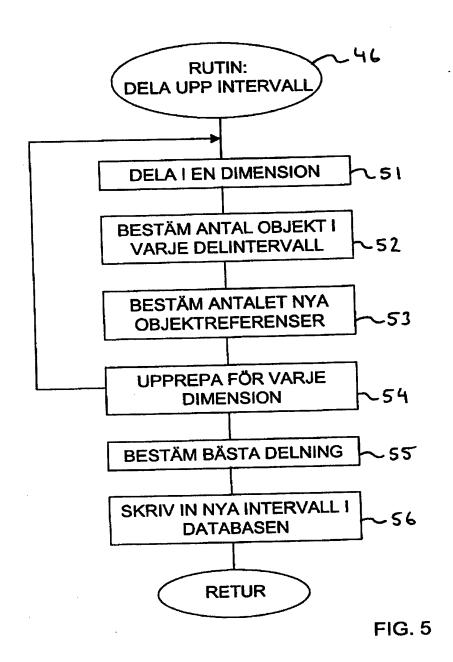

FIG. 3

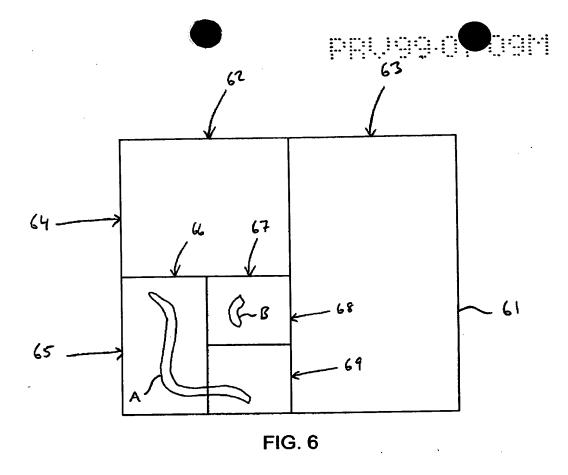

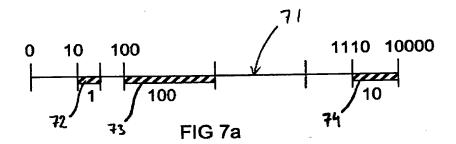
<u>:::</u>:

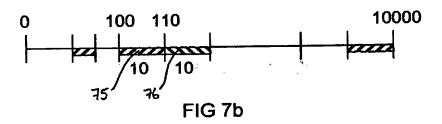
::::

<u>::::</u>:

THIS PAGE BLANK (USPTO)